

kere Grad end efter den gældende Aldersrentelov sker Fradrag for Indtægt (og Formue), hvorved navnlig Kredsen af de Personer, der kan have nogen Indtægt uden at miste Retten til Aldersrente, vil indskrænkes, *dels* derved, at der foretages en betydelig Nedsættelse af Lovens faste Takster, for Ægtepars Vedkommende til ca. $\frac{3}{5}$, for enlige Personer til ca. $\frac{4}{5}$, *dels* endelig ved, at der ikke ved „Forskellæg“ skabes en særlig Stilling for de Personer, der har nydt Alderdomsunderstøttelse eller Aldersrente efter Loven af 7. August 1922. Under Hensyn til Nødvendigheden af at supplere Statsydelsen og for paa dette Omraade at gengive Kommunerne en vis Bevægelsesfrihed gives der Kommunalbestyrelserne Ret til, delvis efter Skøn over Trangen i det enkelte Tilfælde, at supplere de faste Takster op til Beløb, der for Ægtepar ligger omkring de nugældende Takster og for enlige Personer betydeligt højere, dog saaledes at der i Mod sætning til, hvad Tilfældet er ved Ydelse af Hjælp i Sygdomstilfælde efter den gældende Lovs § 5, 1ste Stykke, sættes Grænse for Kommunalbestyrelsernes frie Skøn.

Ved at foreslaa Loven ændret paa denne Maade har man taget Hensyn til de i de Aar, Aldersrenteloven har virket, ofte fremkomne Anker over, at Loven *dels* undertiden giver Rente til Personer, som ikke behøver den, men kun lader det offentlige Midler gaa i Arv til Efterkommerne, *dels* stiller de enlige Personer reelt væsentligt ringere end Ægtepar, hvor begge Ægtefæller nyder Aldersrente, ved at fastsætte Renten for de enlige til kun ca. Halvdelen af den for Ægtepar gældende, og *endelig* med sine faste Takster virker altfor stivt og ikke i tilstrækkelig Grad tillader de lokale Myndigheder at tage individuelle Hensyn.

Forslaget medfører derhos den Ændring i de hidtil gældende Refusionsregler, at Statskassen skal refundere Kommunerne de faste Taksters Beløb, efter at eventuelle Fradrag efter § 7 har fundet Sted, fuldt ud, men derimod intet af den efter Kommunens egen Bestemmelse som Supplement til de nævnte Takster ydede Aldersrente.

Til Lovforslagets enkelte Paragraffer skal med Hensyn til de i Forhold til den nugældende Lov foreslaaede Ændringer bemærkes følgende:

Til § 1.

I Aldersrentelovens 5te Linie er efter „hvor“ tilføjet: „svigtende Helbred eller

andre ganske“, en Ændring, der er Udtryk for Indenrigsministeriets hidtidige Praksis.

Til §§ 2—4.

Paragrafferne er enslydende med Aldersrentelovens §§ 2—4, kun med den Undtagelse, at § 2, Nr. 4, sidste Stykke, er udeladt som nu værende uden Betydning.

Til § 5.

De til Lovens § 5, 1ste Stykke, 2det—3die Punktum, svarende Bestemmelser findes nu i Forslagets § 6, 2det Stykke.

Som foran nævnt er de faste Takster foreslaaet betydeligt nedsat. Medens Forholdet efter Aldersrenteloven mellem Taksterne i henholdsvis Hovedstaden, Købstæderne og Landkommunerne 10—8—6 paa det nærmeste er bevaret ligesom Forhøjelsen paa ca. 10 pCt. for hvert Aars Opsættelse med Indgivelse af Begæringen i Alderen 65—68 Aar, er Forholdet mellem Taksterne for henholdsvis Ægtepar, enlige Mænd og enlige Kvinder, der nu er 20—11—10, foreslaaet ændret til ca. 20—14 $\frac{1}{2}$ —13.

Under Hensyn til dette ændrede Forhold mellem Ægtepars og enlige Personers Aldersrente er Bestemmelsen i Aldersrentelovens § 5, 5te Stykke, sidste Punktum, om Ydelse af indtil 25 pCt.s Tillæg til Enkemænd og Enker udeladt.

Endvidere er det ved Paragraffens sidste Stykke foreslaaet at give den gældende Lovs § 5, 6te Stykke, en Formulering, der har vist sig paakrævet efter de under dens Administration indvundne Erfaringer.

Af Hensyn til den Adgang til efter egen Bestemmelse at supplere Aldersrenten, som ved § 6 er givet Kommunalbestyrelserne, er Reglerne i Lovens § 5, 7de—8de Stykke, om Dyrtidstillæg udeladt som overflødige.

Til § 6.

Som nye Bestemmelser foreslaas det af Hensyn til de faste Taksters Nedsættelse, at Kommunalbestyrelserne udover den faste Rente (med eventuelt Fradrag efter § 7) *dels* kan yde et for alle Aldersrentenydere i Kommunen procentvis lige stort Tillæg, der ikke maa udgøre over en Trediedel af den faste Rente (med Fradrag efter § 7), *dels*, efter Andragende fra en Aldersrentenyder, i Trangstilfælde kan tilstaa et personligt Tillæg for højst et Aar ad Gangen og fortrinsvis til Hjælp til Udgifter i Anledning af Sygdom, som